

Berta Coll
Barrera 3r D

FEP Tecla
Sala

Un altre any tenim aquí els Jocs Florals, la festa de les lletres a la nostra escola.

Un esforç per part de totes i totes, professors i alumnes, del que ha participat tothom: organitzant, explicant, corregint, preparant els actes i, sobretot, escrivint. La veritat és que ha estat una Primavera molt moguda i activa.

Les aules, s'han convertit en veritables tallers de creativitat on la imaginació i les ganes per

explicar històries o fent poesies es van convertir en les protagonistes.

El 21 d'abril va ser el dia on, tot el matí, l'escola va estar plena d'actes, de lliurement de permis i actuacions de tota mena.

Ara, un cop passat Sant Jordi, toca publicar uns petits tasts d'allò que es va fer. Potser les essències d'allò que preteníem i vam aconseguir.

El hombre sin recuerdos

1 Batx

Claudia Escudé

Recuerdo ver a un señor que caminaba, confundido, por la calle junto a una niña garbosa que parloteaba sin parar iban caminando juntos dando un posible paseo familiar.

La niña habló y el mayor le escuchó serio como un dictador, pero, seguramente, era bueno de corazón.

Me acerque un poco más, para examinar su tarde familiar pues me pareció tierno que el mayor con la pequeña quisiera tiempo pasar Se sentaron en el banquillo de piedra de ese mismo parque a espaldas mías pero cuando intenté al lado pasar y escuché al mayor hablar su voz me era familiar.

Me acerqué hasta quedar frente a frente con ellos dos, no tenía el control de mis lágrimas pues tenía mi pasado frente a mis ojos

Me acerqué a la pequeña con un suspiro que parecía notar, cogí un mechón de su pelo que detrás de su oreja pude colocar.

"¿Me hizo de menos verdad?", escuché al mayor en voz alta pensar,

me separé de la niña cuando escuché su hablar

Su voz no había cambiado nada y seguía necesitando esa tranquilidad

de hace años atrás.

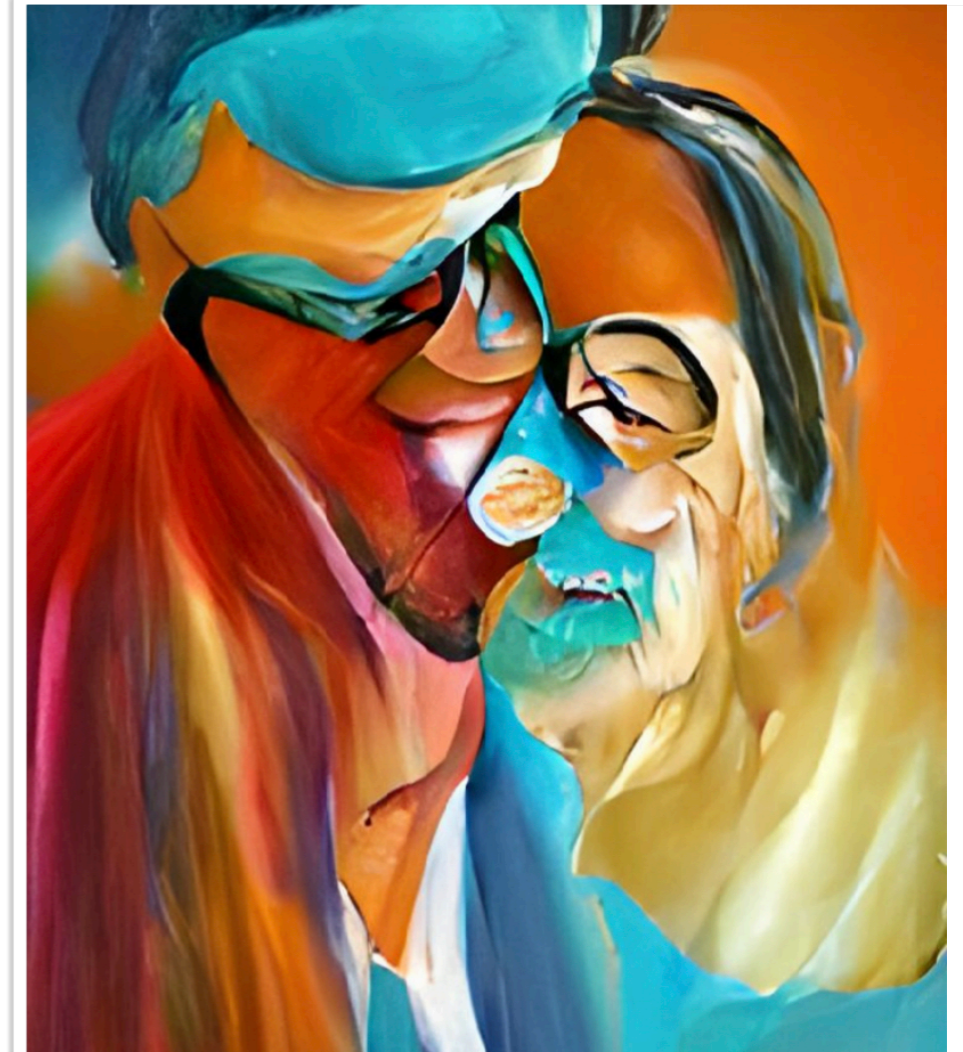
"¿Tú me olvidaste verdad?" no pude evitar preguntar.

Su expresión no cambió pero mi pregunta en el aire seguía

"No lo pudiste evitar...", me salió sin pensar.

Su mirada seguía sin cambiar, era cálida como la de años atrás.

"Soy un hombre sin recuerdos y no puedo recordar,

un hombre sin vida al ver a sus hijos llorar,
un hombre que es como una poesía fácil de olvidar,
no soy hombre cuando no puedo ni hablar,
ni mucho menos soy hombre cuando puedo olvidar
y no quiero justificar mi estado actual,
pues Júpiter ha hablado y cree que así debo de estar".

Me senté a su lado mientras mi pequeña versión correteaba por allá me acurruqué inconscientemente porque mi mente vivía el recuerdo de no poder verlo más.

"mi pequeña chiquita, cómo te voy a olvidar,
Si mi suspiro eres todos los días al levantar".

Mare! (Fragment)

Júlia Micó

2 Batx

Preparo tot el que m'he d'emportar i carrego la meva mare sobre les meves espatlles. Pesabastant i les seves cames no responen, així que la meva mobilitat es veu dràsticament reduïda. Surto de casa i camino tan ràpidament com el meu cos m'ho permet. De tant entant, sento els crits llunyans provinents dels edificis quan una altra bomba cau. Tanmateix, em mantinc impertorbable en el meu avenç. Estic tan concentrada que quan un avió endeixa caure una a pocs metres de nosaltres no me n'adono fins que ja és massa tard.

Sento una punxada de dolor a la meva cama dreta. No puc moure-la. No puc veure res. Estic envoltada de fum i pols. El pànic em recorre les venes. Ara sí que sí, morirem, no hi ha més opció. Intento incorporar-me, però el cos amb prou feines em respon. Quan ho aconseguixo, dirigeixo la meva mirada a la meva cama i l'únic que veig és vermell: sang, molta sang per tot arreu. Començo a marejar-me. Resisteix. Aguanta. Tu pots. I llavors, un crit se m'escapa dels llavis. MERDA! La mare. Merda, merda, merda. No hauria d'haver sortit de casa, ho sabia, soc inútil. L'he pifiada completament. Potser si no haguéssim sortit, i no hagués seguit el meu estúpid pla, encara estaríem sanes i salves. Per culpa meva, morirem les dues. Morirem i no podrem fer res. Merda, merda, merda...

– Carinyo...

Giro el cap en direcció a la veu i trobo la meva mare estesa a terra coberta de sang i pols.

No fa gaire bona pinta i imagino que jo dec veure'm igual. No obstant això, ella estava sobre meu, així que probablement s'ha endut el pitjor de l'explosió.

– Mare... Ho sento, és culpa meva, soc una idiota, perdona'm.

– Tranquil·la, no passa...

Es queda a mitja frase, no arriba a acabar-la. No pot ser. No, no, no, no. No pot haver mort.

– Mare? — no respon.

Oligodendroglioma (fragment)

1 Batx

Marta Atienza

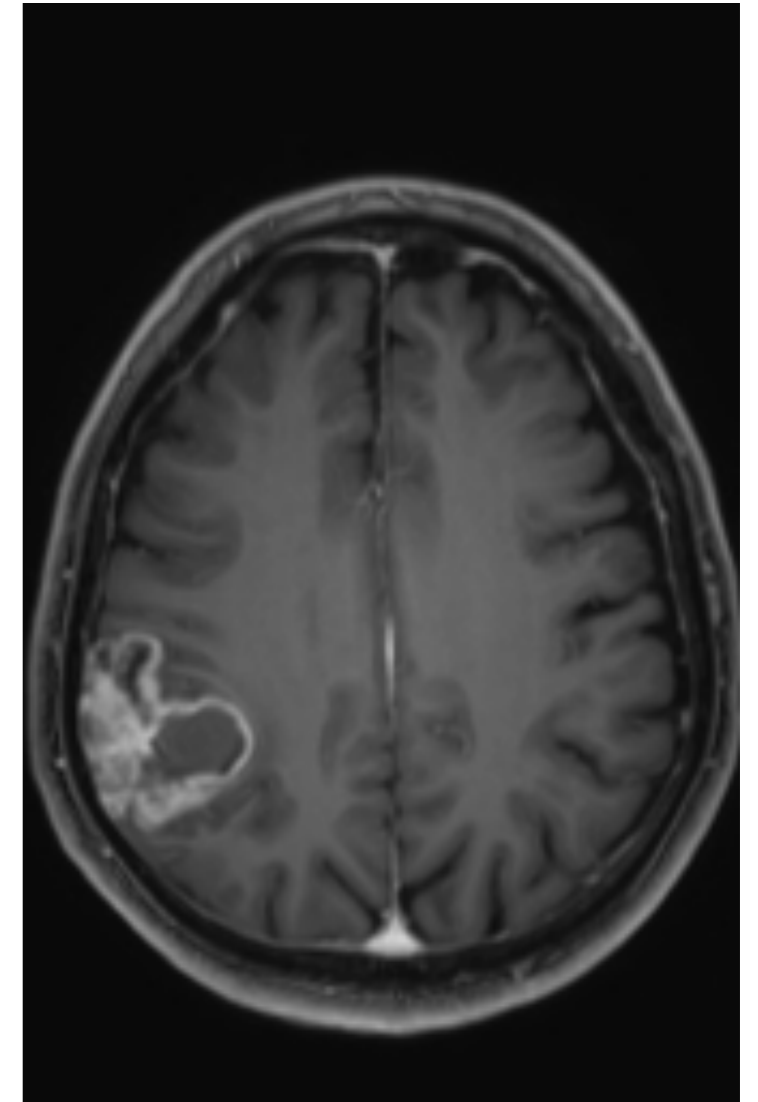
Llegan enfermeras, familiares, amigos y gente desconocida vestida de blanco, me meten en una sala fría y oscura, parece un iglú, intentan adentrarse en mí, y no hago más que darles con la puerta en la cara para protegerla a ella, la única que ha conseguido adentrarse en mis campos de peonías y nardos de papel y tinta, que ha navegado por mi líquido cefalorraquídeo y ha surfado sus grandes y temerosas olas, que tenían la intención de hundirla, pisarla y humillarla.

Pero la poca racionalidad que quedaba dentro de mi ser, no podía permitirlo porque sabía que, de una manera u otra, sería mi vía de escape.

Rosa, delicadeza, armonía y paz, es lo que transmite. Una cama de cuatro patas bastante curiosa, impregnada de mis lágrimas sedosas, que reflejan unas figuras abstractas tan inigualables como las curvas convexas de su pequeña cintura. Oigo unas llaves abriendo la puerta, allí está ella, socorro, auxilio, no quiero perderla, me refugio bajo las sábanas arrugadas para estar aún más cerca de su cuerpo perfecto y deseo estar siempre con ella, mientras, bajo su protección, veo un blanco, marrón, rosa, carne y verde, y repito, blanco marrón, rosa, carne y verde, para tranquilizarme, los analizo poco a poco, blanco, sus dientes, sus ojos y sus uñas. Marrón, unos filamentos delgados que envuelven su cuerpo entero, me retuerzo de envidia. Rosa, cada uno de sus maravillosos labios, glorioso el día que los pueda probar. Carne, toda su envoltura tallada al detalle, que no me deja conocerla tan a fondo como me gustaría, una lástima. Por último, el verde espeluznante de sus ojos, que la reflejan y que me transmiten sus apasionadas, eróticas y malignas intenciones.

Comenzaron a fisgar dentro de mi cerebro y la encontraron, mala suerte para ellos pensé, pero aunque luché durante días, vencieron la batalla, murió.

Ya no hay nada en mí que me la refleje, no sé si agradecersele o envenenar al hombre de blanco por haberla eliminado bruscamente de mi vida, pero a pesar de que se haya ido, sé que pensará en mí, como yo intentaré hacerlo en ella, porque solíamos ser uno, blanco, amarillo, rosa y azul; mis dientes, mi pelo, mis labios y mis ojos que la reflejan y expresan el vacío que siento cuando no está, no éramos tan diferentes.

No lo sé

Gisela Díaz

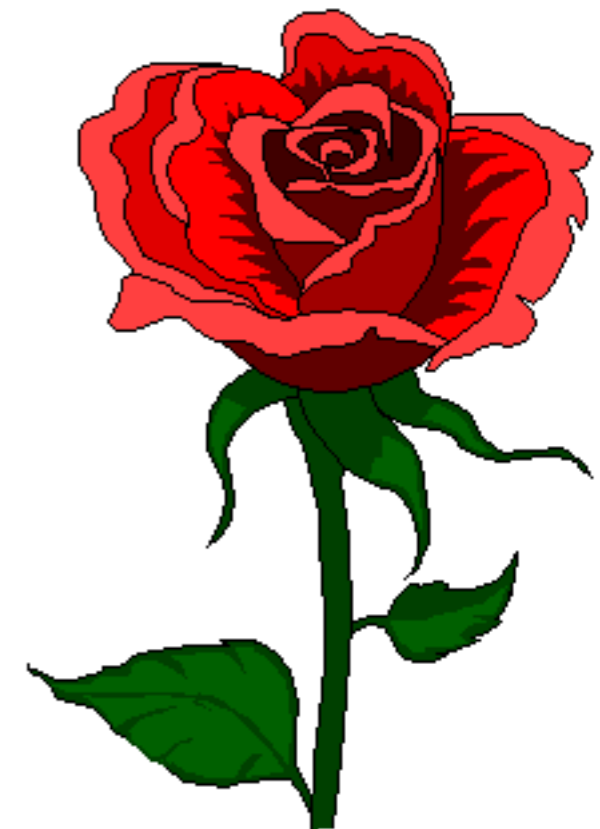
No lo sé, es complicado.
Te sales de mi pauta,
de lo normal,
de lo adecuado.
Eres esas ganas de ser feliz
que no quiero aguantarme,
y aunque quizá te resulte apresurado,
debería disculparme,
porque los dos sabemos que alguna vez he pecado
en lo de mirarte demasiado.

Tengo un dilema:
No sé diferenciarte entre
problema o poema.
Lo cierto es que encajas en ambos
tan complicado y adverso,
tan consonante y de versos.

Lo mío contigo es algo nuevo,
algo extraño.
Aunque no sé bien si es curiosidad
o buscar que me hagan daño.

Eres cada uno de mis cinco sentidos.
Algo que no puedo enumerar,
pero si te quieres acercar,
deberás contar latidos.

Tú eres poesía
breve y concisa.
Eres todo aquello
que me empuja
a saltar por la cornisa.
Eres arte
puro
y concreto.
Tú eres de esos días
que no se sienten incompletos.

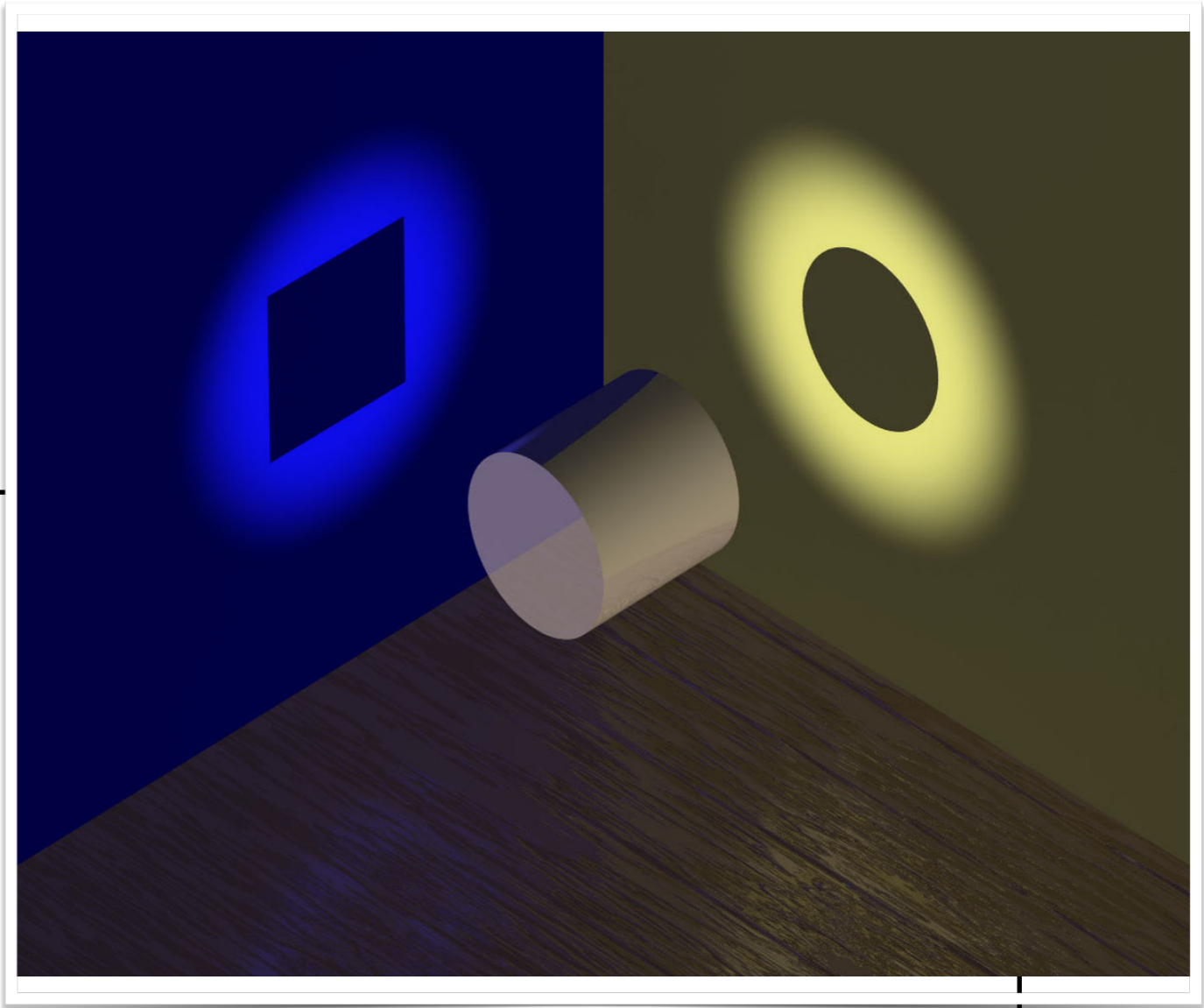
2 Batx

La filosofia com a causa de suïcidi: Dualitat ona-partícula (fragment)

Eric Pujol

...
Si busquem la composició de l'Univers, ens adonarem que aquest està format per matèria i antimatèria. Segurament, els més fantasiosos ja hagin deixat volar la seva imaginació, justificant les seves accions en contra de la seva voluntat teòrica pel fet d'estar constituïts per antimatèria, però això és fals. La matèria, en contacte amb l'antimatèria, es desintegra en fotons d'alta energia i, que jo sàpiga, encara manteniu la vostra integritat física. Però si l'antimatèria no és una excusa del meu comportament, llavors què té a veure amb les meves accions? Doncs igual que existeix la matèria i l'antimatèria, també existeix la substància pensant i l'*antisubstància* pensant.

L'analogia seria la mateixa amb el bé i amb el mal, si el primer no existeix, el segon tampoc. És per aquesta raó que nosaltres, en determinades ocasions, actuem de forma contrària a la nostra essència, donat que la substància pensant queda en segon pla davant la presència de l'*antisubstància* a la qual li correspon l'*antiessència*. Però si això és cert, no es podria afirmar que soc una única realitat pensant que s'expressa a través d'un cos compartit? Doncs no, perquè el cos no és només un canal d'expressió, el vincle entre el cos i l'ànima és molt més intens del que es pensa, a l'ànima li pertany el cos igual que al cos li pertany l'ànima, sense cap dels dos l'altre podria existir. Tanmateix, el lligam no és dual, sinó triple, la dependència necessària s'estableix entre els dos tipus de substàncies pensants i el cos. Pertant, definir-nos com a única entitat és un error, en comptes de parlar d'unitat, ens hauríem de referir a nosaltres mateixos com a una superposició continua de dos estats contraris. ...

F, tot recte, segona porta

Adrià Uriol

1 Batx

La porta va acabar d'obrir-se. Va mirar al fons. On esperava trobar caps plenes de diners en efectiu, només va veure-hi un sobre, recolzat contra la paret de la cambra cuirassada, del que sortia una fina música. Va caminar en direcció al sobre. La música va resultar ser la melodia d'una popular nadala, lleugerament desentonada. Com més s'apropava, més fort sonava la música, fins al punt que va resultar quasi eixordadora.

Va obrir el sobre lentament amb una mà, mentre amb l'altra es tapava l'oïda. Va treure'n una targeta, que resava: "Sabia que vindríeu. Us creieu molt llestos, oi? Bon Nadal!".

La música va parar de sobte. I tot rastre de la poca llum que hi havia a la sala va desaparèixer. Completament a les fosques, el Parker va etzibar un crit.

El Washington i l'Eagle van escoltar-lo per ràdio. "Què passa?", van preguntar-li, però el Parker no va ser capaç de respondre.

Va començar a córrer. 5, F, tot recte, segona porta.

Al seu cap bullien un embús de veus: "Tu pots, Parker" "Tu ets l'únic amb l'agilitat suficient..."

Tu pots, Parker...

Sense parar de córrer, va arribar a la primera cambra ...

Una Rosa en el camí

2 Batx

Gisela Díaz

Vet aquí una vegada que va créixer una rosa en un camí.
Delicada i olorosa, roja i ferma qual robí
i la gent se la mirava,
i en pensava: que hi fa aquí?

Molta gent va coincidir amb la flor atzarosa,
bella rosa fabulosa d'un brillant color escarlata,
alguns van trobar-la indiferent,
d'altres la veneraven com a plata.

Va xocar amb la bella planta un empresari adinerat
i com si en fos el propietari
d'aquell ben tan apreciat
va dir feliç, després d'haver-ne fet un ensum:
carai, d'aquí en traurem un bon perfum!
Però va punxar-se amb la rosa i va brotar un raig de sang:
Que tortuosa aquesta rosa!, ja no la vull pas agafar.

Va topar-se amb la rosa un captiu del boig amor
i en trobar-la tan formosa,
va voler obsequiar la rosa
a la mestressa del seu cor.
Jo et regalo aquesta rosa,
guarda-la com un tresor
i quan caigui l'últim pètal,
et faré la meva esposa.
Però va punxar-se amb la rosa i va brotar un raig de sang:
Que tortuosa aquesta rosa!, ja no la vull pas agafar.

Va passar una joveneta amb els llavis de bordeus
amb aquella flor divina, embelliria de cap a peus!
El vermell d'aquella rosa li combinava amb el carmí
i va voler enlluernar-se amb la bellesa d'un jardí.
Però va punxar-se amb la rosa i va brotar un raig de sang:
Que tortuosa aquesta rosa!, ja no la vull pas agafar.

Però quan la va veure un minut que passava per enllà
els ulls van enlluernar-se-li
tot i que no la va voler arrencar.
Va ajupir-se amb precaució, i tot seguit en va pensar:
que majestuosa aquesta rosa,
aquí prop deu haver mort un drac.

Hecho de madera (Fragment)

Iria Gazulla

Aunque lo intento, cada día, cada minuto, cada segundo, cada instante con todas mis fuerzas, los sentimientos arrolladores de culpabilidad son superiores. Estoy arraigado a sufrir y yo soy el primer responsable de ello.

Eso mismo me lleva de nuevo a mi brillante copa, que desde la otra punta del bar, su olor a cítricos me atrae y acelera los latidos de mi corazón, que aumentan cada vez que el vodka se acerca a mi rincón. El escurridizo líquido colapsa en un mar de fuertes emociones, el alcohol enciende una luz tenue cómo la de una vela en mis problemas, pero es fugaz y en un entrecortado suspiro, la sutil llama desata un fuego oculto y retenido dentro de mí.

4 ESO

Siempre el mismo final, por qué iba a ser distinto esta vez, no sé ni tan siquiera cómo llegué a creer en la recuperación de un juego tan adictivo. Todo lo que soy y lo que me rodea arde conmigo y yo no quiero seguir por este camino.

Luz de mi vela (Fragment)

Laura García Ortín

A duras penas resistes contra el feroz viento,
anhelando cuidar de lo que nos late por dentro,
ráfaga tras ráfaga te ahogan el aliento,
alomejor el destino quiso aliviar tu sufrimiento.

En un leve suspiro se desvanece tu llama,
se consume por dentro el brillo y calor,
tras cansinas luchas reclama la calma,
la faz de la vida, un extraordinario fulgor.

Se agrieta el silencio en la helada oscuridad,
mientras mi fachada consigo fortalecer,
sé que, aunque al futuro se le agota la piedad,
en el cielo una nueva estrella veré nacer.

Anacaona (Fragment)

Eva Garrido Fructuoso

Hi havia una vegada, una nena anomenada Anacaona. Sí, has llegit bé, A-na-ca-o-na. De ben segur estaràs pensant: de tots els noms bonics que existeixen, per què els seus pares van decidir dir-li d'aquesta manera? Doncs bé, aquesta era la pregunta que la petita Anacaona es feia cada vegada que es reien d'ella a l'escola per tenir un nom una mica peculiar. Segurament, la seva vida seria més fàcil si s'hagués dit Maria, Júlia o fins i tot Cristina. El que ella no sabia és que darrere del seu nom hi hauria una història tan trista com emocionant.

Soy una valiente (Fragment)

Martina Folch

3 ESO

Hoy es día de luchar por mis derechos,
mostrando mis argumentos bien hechos,
mostrándome como la mujer que soy
luchando en la sociedad en la que estoy.

Hoy es día de dar un paso al frente
hoy demuestro que soy una valiente.
Ahora, junto a todas esas mujeres
saldrás a luchar por ser quien eres.

Mujer fuerte, valiente y luchadora,
nunca te rindas, y menos ahora.
Por todo aquello por lo que sufriste,
mil injusticias y nunca te rendiste.

Hoy voy y lucho por lo que quiero,
por más igualdad en el mundo entero.
Es momento de ver que soy increíble,
es momento de ver que soy invencible.

Soledad

Julio Rojo González

1 ESO

Ay, soledad!
Ay, que dolor!
Ay, soledad!
Ay, que temor!

Cuando yo voy al colegio,
voy con ganas de aprender,
pero siempre cuando llego,
veo lo que no quiero ver.

Ay, soledad!
Ay, que cansancio!
Ay, soledad!
Ay, estoy harto!

Ahí vienen los profesores,
a los que les voy a explicar
mis miedos y mis temores
con los que no quiero estar.

Ay, soledad!
Ay, que dolor!
Ay, soledad!
Ay, que temor!

Un rostro que nunca olvidaré

Daniel Glemente Domínguez

Era sábado por la mañana, y por aquel entonces tenía once años. Me había despertado con un cúmulo de emociones, me sentía cansado, triste y sobretodo enfadado con dos personas, con mi madre y con mi padre. Me querían cambiar de cole por sacar malas notas. Pensé en fugarme de casa. Empecé a caminar por el barrio.

Esa es la última cosa que recuerdo. Me llevaron al hospital. A los dos días me llevaron a casa y estuve dos semanas sin ir al colegio hasta conseguir hablar. Pasados los meses, volví a la normalidad.

Ha sido duro. Nunca nadie sabrá lo que ocurrió esa noche.

1 ESO

El Somni de l'Abayami

Albert Casas Saeta

El capità va ordenar la màxima potència dels coets propulsors Pegasus 5000, la nau que va emprendre el viatge cap a un món millor.

El capità Abayami i la seva tripulació van escoltar un abrupte soroll que provenia del radar interestel·lar. Indicava que un nou regne s'apropava. L'Abayami no sabia reaccionar a la immensa alegria que li produïa aquell moment.

Es va passar hores i hores mirant-los, fins que en un instant, va passar a formar part d'ells.

Hi ha infants, com l'Abayami, que només somien en una llar on viure en pau.

Ho sento molt

Lucía Regalón Pérez

Si ets un refugiat,
Ho sento molt,
però segons la societat,
no tens els mateixos drets,
que la gent que té xalets.

Si ets un refugiat,
Ho sento molt,
però segons la societat,
diuen que ets un desgraciat
cosa que no és veritat

Si ets un refugiat,
Ho sento molt,
però en aquesta societat,
hem d'aprendre a no ser racistes
i a mirar tothom des del millor punt de vista.

Si ets un refugiat,
Ho sento molt,
però en aquesta societat,
hem de valorar i acceptar,
i a tothom hem de respectar.

2 ESO

El Paraíso

Natalia Farjarnes Carazo

Mi nombre es Kim. Yo acababa de comenzar la secundaria. Mi vida era feliz hasta que por la televisión se comenzaron a escuchar noticias alarmantes acerca de un conflicto entre nuestro país y otro, del cual no recuerdo el nombre. Cada día era más oscuro al anterior. A finales de invierno mi madre me dijo que partiría hacia una nueva tierra, lejos del caos. Semanas después me encontraba en una pequeña embarcación. Me sentía asustado y angustiado. Lentamente, la oscuridad se apoderó de mi mente y así permanecí hasta que de repente, una luz blanca apareció en mi cabeza. Al abrir los ojos, una dulce voz pronunciaba mi nombre, era mi madre.

Un reto complicado

Marcos Garrido Garcés

Ya ha pasado una hora
y aún no he empezado.
Tengo que hacer un poema
pero ningún tema me ha gustado.

Puedo hacer un tema libre
pero la imaginación me ha abandonado.
No me queda mucho tiempo
y ya me he estrenado.

Justo cuando iba a rendirme
a mi mente una idea ha llegado,
no era la mejor de todas
pero al menos me ha salvado.

Ya solo me queda un párrafo,
mi cometido he logrado
porque con una simple idea
el poema he terminado.

2 ESO

El La millor experiència de la meva vida

Ivet Álvarez Giménez

Sóc la Marina i tinc 23 anys. En fa dos que vaig viure una experiència que mai podré oblidar. Quan tenia 21 anys necessitava desconnectar, vaig informar la meva família del que volia fer. Volia anar de voluntariat per ajudar la gent. Vaig anar a l'Àfrica, en aquell moment va començar la millor experiència de la meva vida. Hi vaig estar un parell de mesos i vam formar una petita família que sempre portaré al cor.

El futur que esperem

Paula Riba Martínez

En un futur esperat
tot haurà millorat,
cada dia ens llevarem
i tot serà diferent.

Això és el que tots esperem
un món diferent al d'ara,
un món on tots prosperem
i tots hi posem bona cara.

Un lloc sense discriminació,
net i sense contaminació,
on tot sigui amistat
i no tinguis una guerra al costat.

Avui alguns lluiten per menjar
o per a l'escola arribar.
Uns altres del sofà no es mouran
i a les injustícies no miraran.

El futur que esperem
no serà com el volem.
És molt fàcil dir i no actuar,
i així aquest món no canviarà.

2 ESO

ElPrincess Jordina

Silvia Priego Martino

Once upon a time in a magic place, the princess Jordina was living in her castle. She was a girl who lives quite well in her home with boys and girls that were orphans because their families leave them in the streets, for discriminatory reasons. She let them live in her castle because of her big heart, together with rescued animals.

